

Ali si tako voščila, kaj?« — »O-ne!« je odkimala hčerka, »ampak tako, kakor ste me vi naučili.«

Ko se je zvečerilo, je šla Zinka kmalu spat. Ponoči se ji je pa sanjalo, da je šla k botri, in kako zvesto jo je čuval in varoval Murček. Še v spanju je pravila: »Oj, poslej bova pa z Murčkom prijatelja.«

In tako je tudi bilo. In Zinka-Zinkica je bila zopet vesela kot tedaj, ko je vprvič norela s psičkom; dobre volje kot spomladi, ko je trgala bele zvončke — ali takrat, ko je gledala veverko v gozdu, ki je skakala od veje na vejo, od drevesa na drevo. Srečna je bila kot takrat, ko je čez vodo skočila in ni padla vanjo, srečna in vesela kot tisti dan, ko je šla v hlev, in je prilezlo izpod jasli iz gnezda kar pet mladih zajčkov, in je ona od same radosti plosknila z rokami ter vzkliknila: »O, kaj jih je in vsi so moji!«

Z Murčkom sta pa prijatelja in prijatelja znabiti tudi ostaneta — — — če bo le Murček pameten. Toda Murčkova pamet je, kakor aprilovo vreme. Zdaj tako, zdaj tako . . . Kakor nanese.



Naše igre.

1. Železnice.

Mimo naše hiše drdra železnica. Dol in gor se vozi cela vrsta voz in v teh vozovih ljudje in živina in drugo blago. Kolikrat sem gledal železnico in v otroški radovednosti vpraševal starše, kam vozijo te vozove. Povedali so mi, da v Kranj in v Ljubljano.

Ni minulo kdove koliko časa, pa sem si tudi jaz s svojim bratom napravil železnico. Seveda ni bila umetna, kakor se kupi za drag denar po prodajalnah, da jo potem otroci razbijejo, ko se je naveličajo. Moja železnica je bila silno poceni. Le poslušajte!

Šla je od enega konca vrta mimo hiše do drugega konca. Vozovi so bili narejeni iz starih obrabljenih metel, ki so bile z raznobarnimi trakovi zvezane skup. Na gornjem koncu vrta je bil Kranj, na spodnjem pa Ljubljana, na sredi pa Trata (Škofja

Loka). Za ograje ob železnici smo položili par starih grabelj, in tako je bila železnica gotova brez najmanjših stroškov. Kako je pa naša železnica vozila?

Takole: Mašina sem bil jaz in mašino sem vodil jaz sam; brat je bil pa čuvaj in je nosil na dolgi palici prišito rdečo žepno ruto. Ko se je pa »mašina« utrudila, se je pa brat vpregel, jaz pa sem stopil na njegovo mesto.

Sedaj pa na pot iz Ljubljane v Kranj!

Čuj: »U-u-u-u—u—u«.

Mašina zabrlizga, pa se začne premikati s počasnim, z vedno hitrejšim: huš—huš—huš—huš—huš, huš, huš, huš, huš, huša, huša, huša . . .

Tudi dim ni delal preglavice. Nabral sem cestnega prahu, nasul ga v predpasnik, počasi ga jemal vun in ga metal čez glavo.

Kakih petdeset korakov, pa je mašina privozila na Trato. Tam je čuvaj odvezal par voz, mašina je malo postala, potem jo pa odpihala v Kranj, kamor je bilo treba premeriti dobrih štirideset korakov. Nazajgrede je pa čuvaj zopet privezal vozove nazaj, in vlak jo je odvihral »urnih korakov« v Ljubljano.

Blaga smo res precej prevozili, posebno lesa. Kar na metlo smo navezali par polen, pa smo jih peljali v Ljubljano. Če smo med potjo kaj izgubili, smo šli pa nazaj iskat. Ljudi pa navadno nismo vozili. Enkrat se je hotela peljati sestra v Ljubljano, pa je sedla na Trati na železnico. Le takrat je bil tudi osebni promet. Pa se ni izplačal . . .

Mašina je zabrlizgala, potegnila, nič se ne gane . . . Potegne drugič, pa močneje — nekaj prične pokati —. Potegne tretjič: najmočneje — nekaj voz se odtrga, pa ostanejo s sestro vred na Trati. Z drugimi pa oddirja mašina v Ljubljano. Pozneje je pa sestra rajši tekla zraven »mašine«, kadar bi bila rada šla v Ljubljano ali pa v Kranj.

Povedati vam moram še tudi o drugi nesreči, ki se je zgodila tisti čas na naši železnici. Bilo je krasno jutro, in s polnim parom je hitela naša mašina proti Kranju. Blizu Kranja — že prav blizu postaje — pa zadene en voz ob drevo, stoječe blizu železnice. Vo-

zovi se ustavijo, »mašina« pa pade na obraz in se precej pobije. Za tisti dan je bil tudi tovorni promet ustavljen: »mašina« je morala v posteljo, da se pozdravi. Drugi dan je šlo pa zopet vse po starem; samo mimo drevesa smo vozili bolj počasi in previdno.

Takale je bila naša prva železnica. Pa še vi poizkusite, kako jo bodete vozili. Samo ne prevrnite se nikar! In pa mimo dreves lepo previdno!

I. E. Bogomil.



Pa kupim si konjička . . .

Pa kupim si konjička,
konjička dva,
oja
konjička dva.

Pa ju zaprežem v voz
in hajdi tja do loz,
pa pel si zraven bom
dir la-la-la-la-lom.

Pa kupim si konjička,
konjička dva,
oja
konjička dva.

Vid Vidov.

Kratkočasnica.

Mati hčeri, ki je rada preveč govorila: „Zakaj hočeš imeti vedno zadnjo besedo?“ — „Ah, ljuba mati, nisem vedela, da vi ne boste več govorili.“

Rešitev naloge v št. 1.

B	o	v	e	c
k	o	r	e	c
m	e	t	e	r
s	r	e	d	a
m	u	c	k	a

Prav so rešili: Perpar Marica v Tolminu, Brejc Nada v Celovcu, Šiskovič Milena, Žnidarski Ema, Ferjan Milica, učenke meščanske šole in gojenke v uršulinskem zavodu v Gorici: Hočevar Anton, Kastelic Viktor, Strajar A., Kopač R., Luksič J., Recelj J., Dovnik A., Zorko Edv., Sušnik Ivan, Dular Fr., Supančič K., Novak Jožef, Dovnik Al., Karlovšek Jožef, učenci III. razreda v Novem mestu; Vujčić